

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 40/08-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. januára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť I. G., nar. ..., V., toho času v Ústave na výkon väzby v R., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4, ako aj v čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 2 Tos 41/2007-253 z 18. júla 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. augusta 2007 doručená sťažnosť (z 25. augusta 2007) I. G., V., v čase podania sťažnosti v Ústave na výkon väzby v R. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Tos 41/2007-253 z 18. júla 2007.

Z obsahu sťažnosti a z príloh, ktoré k nej sťažovateľ pripojil, vyplýva, že krajský súd napadnutým uznesením z 18. júla 2007 zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľovu sťažnosť proti uzneseniu Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 T 87/2007-241 z 19. júna 2007. Uvedeným rozhodnutím z 19. júna 2007 zamietol okresný súd sťažovateľovu žiadosť o prepustenie z väzby, resp. o jej nahradenie písomným sľubom alebo dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Sťažovateľ namieta, že sa domáhal prepustenia na slobodu poukazujúc okrem iného na nezákonnosť väzby spočívajúcu v tom, že po zadržaní orgánmi Policajného zboru, vznesení obvinenia a predvedení pred sudcu pre prípravné konanie v súvislosti s návrhom na vzatie do väzby mu nebolo pri vypočutí sudcom okresného súdu pre prípravné konanie konanom 9. marca 2007 umožnené obhajovať sa prostredníctvom obhajcu.

Sťažovateľ v tejto súvislosti uviedol: „... Ctený súd, do väzby som bol vzatý uznesením Okresného súdu v Martine dňa 9. 3. 2007 č. k. Tp 15/07-6 a to za podozrenie zo spáchania tr. činu lúpeže podľa § 188 ods. 1 tr. zák. ako aj prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 a 3 písm. c) tr. zákona. Voči uzneseniu som v zákonnej lehote podal sťažnosť Krajskému súdu v Žiline, kde som opätovne poukázal na hrubé porušenie mojich zákonných a ústavných práv, pričom som poukázal najmä na neprítomnosť obhajcu na pojednávaní OS v Martine o vzatí do väzby, aj napriek tomu, že v mojom prípade sa jednoznačne jedná o nutnú obhajobu.

(...)

Aj napriek tomu, že som na túto závažnú procesnú chybu poukázal, Okresný súd MT ako aj Krajský súd ZA sa tým vôbec nezaoberal a nerešpektuje tým moje právo dané mi Ústavou SR ako aj znením zákona. Súd zneužíva, že nedisponujem finančnými prostriedkami, som Rómskej národnosti. Žiadam ctený súd, aby napravil pochybenia OS MT a KS v ZA, väzbu zrušil a prepustil ma na slobodu. Zároveň žiadam, ak to bude ctený súd považovať za potrebné, o pridelenie právneho zástupcu, ktorý ma bude zastupovať pri mojej ústavnej sťažnosti.“

II.

1. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

2. Sťažovateľ tvrdí, že porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu v zmysle čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť v zmysle čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru sa krajský súd dopustil tým, že vo svojom uznesení č. k. 2 Tos 41/2007-253 z 18. júla 2007, čo sa týka preskúmania zákonnosti sťažovateľovej väzby, sa nevysporiadal

s jeho argumentáciou o neprítomnosti obhajcu (o neumožnení sťažovateľovi obhajovať sa prostredníctvom obhajcu) pri rozhodovaní okresného súdu 9. marca 2007 o návrhu prokurátora na vzatie sťažovateľa do väzby, aj napriek tomu, že v trestnom konaní v sťažovateľovej trestnej veci ide o prípad tzv. povinnej obhajoby.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 prvej vety ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: (...) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenia sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva (...) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného

výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú.

3. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru konštatoval ústavný súd v rámci predbežného prerokovania zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti z dôvodu nedostatku príčinnej súvislosti medzi napádaným väzobným uznesením krajského súdu z 18. júla 2007 a označeným právom. Ustanovenie čl. 6 dohovoru predstavuje z hľadiska jeho výkladu a aplikácie jeden celok. Jeho pôsobnosť sa vzťahuje na konania, ktorých predmetom je rozhodovanie o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti trestného obvinenia proti konkrétnej osobe (čl. 6 ods. 1 dohovoru). Procesnoprávne garancie vyplývajúce z čl. 6 ods. 2 a 3 dohovoru sa týkajú tej časti trestného konania, ktorej predmetom je rozhodovanie o samotnom trestnom obvinení (o obžalobe) osoby, a nie sú priamo aplikovateľné na konanie týkajúce sa väzby spadajúce pod pôsobnosť čl. 5 dohovoru (pozri tiež II. ÚS 165/02, III. ÚS 227/03).

Vzhľadom na túto skutočnosť odmietol ústavný súd sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

4. V zmysle judikatúry ústavného súdu pod zákonom ustanoveným spôsobom pozbavenia osobnej slobody (čl. 17 ods. 2 ústavy) treba rozumieť taký postup a rozhodnutia súdov, ktoré rešpektujú ustanovenia Trestného poriadku. Ústava sama odkazuje v tomto smere na zákonnú úpravu. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody. Jej nerešpektovanie je zároveň nerešpektovaním ústavy, a tým i porušením ňou zaručeného práva na osobnú slobodu (obdobne napr. II. ÚS 55/98, III. ÚS 48/00, II. ÚS 315/06).

Požiadavka zákonnosti väzby podľa vnútroštátneho zákona, na ktorú odkazuje čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru (pozri pojmy „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“ a „zákonné“), je podľa Európskeho súdu pre ľudské práva primárna. Ak dohovor odkazuje na vnútroštátne právo, ako je to v čl. 5, rešpektovanie tohto práva je integrálnou súčasťou

záväzkov zmluvných štátov (Lukanov c. Bulharsko z 20. marca 1997, § 43, I. ÚS 382/06) nevynímajúc procesný postup a rozhodnutie súdu rozhodujúceho o vzatí do väzby. Z tohto pohľadu tvoria ustanovenia čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 dohovoru jeden celok.

Účelom čl. 5 ods. 4 dohovoru je zabezpečiť osobám zatknutým alebo inak pozbaveným osobnej slobody právo iniciovať konanie, ktorého predmetom je preskúmanie zákonnosti opatrenia, ktorým boli slobody pozbavené. Pojem „zákonnosti“ väzby podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru má ten istý význam ako v odseku 1 tohto článku. Otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená s poukazom na vnútroštátny zákon, ako aj na znenie dohovoru (všeobecné zásady v ňom obsiahnuté a účel obmedzení, ktoré pripúšťa čl. 5 ods. 1). V zmysle čl. 5 ods. 4 je osoba vo väzbe oprávnená na preskúmanie procesných a hmotných podmienok, ktoré sú podstatné pre „zákonnosť“ tejto väzby v zmysle dohovoru (napr. rozsudok vo veci Brogan and Others v. Anglicko z 29. novembra 1988, Séria A, č. 154 - B, § 65, alebo III. ÚS 79/02).

Z hľadiska posúdenia námietky sťažovateľa v sťažnosti podanej ústavnému súdu bolo preto podstatné, či ním namietané neumožnenie obhajoby prostredníctvom obhajcu pred sudcom pre prípravné konanie v súvislosti s rozhodovaním o vzatí do väzby mohlo predstavovať porušenie vnútroštátneho právneho poriadku, a tým aj neústavnosť sťažovateľovej väzby a jej nekonformnosť s požiadavkou zákonnosti vyplývajúcou z čl. 5 dohovoru.

5. Z príloh, ktoré sťažovateľ pripojil k svojej sťažnosti, ústavný súd zistil tento skutkový stav podstatný pre rozhodnutie vo veci :

Zo zápisnice č. k. Tp 15/07-6 napísanej na okresnom súde 9. marca 2007 o 9.00 h vyplýva, že sťažovateľ bol predvedený pred sudcu pre prípravné konanie v súvislosti s návrhom prokurátora na vzatie do väzby v trestnej veci vedenej proti nemu (ako obvinenému) pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 v spojení s § 20 Trestného zákona. Po poučení v zmysle ustanovení Trestného poriadku (vrátane § 2 ods. 9, § 33, § 34, § 69, § 80, § 81, § 82, § 121 ods. 2 a 3, § 122 a § 123 Trestného poriadku) a po doručení návrhu prokurátora sťažovateľ uviedol: „...Poučeniu som porozumel. Vypovedať budem. Obhajcu

som si nezvolil, ani si ho teraz nevolím, ani nežiadam, aby mi bol ustanovený.“ Následne vypovedal k predmetu obvinenia, k okolnostiam týkajúcim sa dôvodov väzby a zaujal stanovisko k návrhu prokurátora. Po výsluchu vyhlásil sudca pre prípravné konanie uznesenie, ktorým podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku vzal sťažovateľa do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s tým, že lehota väzby začala plynúť 6. marca 2007 o 20.40 h, keď bol sťažovateľ zadržaný. Po odôvodnení a poučení o možnosti podať opravný prostriedok sťažovateľ uviedol: „... *podávam sťažnosť voči vyhlásenému uzneseniu. Ja si obhajcu sám nezvolím, nech mi je ustanovený súdom.*“ Sťažovateľ zápisnicu riadne podpísal, bez vznesenia námietok proti jej obsahu.

Sudca pre prípravné konanie uznesením sp. zn. Tp 15/07 z 9. marca 2007 ustanovil sťažovateľovi podľa § 40 ods. 1 Trestného poriadku za obhajcu JUDr. V. Z., advokáta so sídlom v M., s odôvodnením, že v zmysle § 37 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku ide u obvineného (v konaní pred ústavným súdom sťažovateľa, pozn.) o prípad povinnej obhajoby v trestnom stíhaní, ktoré sa proti nemu vedie.

V ďalšom priebehu trestného konania v sťažovateľovej trestnej veci (po podaní obžaloby 23. mája 2007) krajský súd napadnutým uznesením č. k. 2 Tos 41/2007-253 z 18. júla 2007 zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľovu sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu č. k. 2 T 87/2007-241 z 19. júna 2007 o zamietnutí sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby resp. o jej nahradenie písomným sľubom s odôvodnením, že u sťažovateľa, ktorý je stíhaný pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) a ods. 3 písm. b) Trestného zákona a zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 20 Trestného zákona, aj naďalej pretrvávajú dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom vzhľadom na osobu sťažovateľa, v minulosti opakovane odsúdeného pre majetkovú i násilnú trestnú činnosť, nepovažuje písomný sľub sťažovateľa ani dohľad probačného a mediačného úradníka za dostatočnú záruku toho, že sťažovateľ nebude v prípade prepustenia na slobodu pokračovať v páchaní či už majetkovej alebo násilnej trestnej činnosti. V tejto súvislosti krajský súd poukázal, že k skutkom, z ktorých je sťažovateľ obvinený, došlo v období od 24. februára 2007 do 27. februára 2007 a 6. marca 2007, teda v dvojročnej skúšobnej dobe určenej sťažovateľovi

v súvislosti s jeho podmieneným prepustením z výkonu trestu odňatia slobody (21. decembra 2006) uloženého rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 133/05 zo 7. marca 2006 pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona.

Uvedené skutkové zistenia potvrdzuje aj obsah spisového materiálu okresného súdu v trestnej veci sťažovateľa (spisy sp. zn. 2 T 87/07 a sp. zn. Tp 15/07), ktoré si ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti vyžiadal.

6. Podľa § 37 ods. 1 Trestného poriadku po vznesení obvinenia musí mať obvinený obhajcu už v prípravnom konaní, ak

a) je vo väzbe, vo výkone trestu odňatia slobody alebo na pozorovaní v zdravotníckom ústave,

b) je pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo jeho spôsobilosť na právne úkony je obmedzená,

c) ide o konanie o obzvlášť závažnom zločine,

d) ide o konanie proti mladistvému,

e) ide o konanie proti ušlému.

Podľa odseku 2 uvedeného ustanovenia Trestného poriadku musí mať obvinený obhajcu aj vtedy, ak to považuje súd a v prípravnom konaní prokurátor alebo policajt za nevyhnutné najmä preto, že majú pochybnosť o spôsobilosti obvineného náležite sa obhajovať.

Podľa § 37 ods. 3 Trestného poriadku obvinený musí mať obhajcu aj v konaní o vydanie do cudziny a v konaní, v ktorom sa rozhoduje o uložení ochranného liečenia s výnimkou protialkoholického liečenia.

Podľa § 37 ods. 4 Trestného poriadku ak ide o prípad podľa odseku 1 písm. c), obvinený sa môže po prvej porade s obhajcom výslovným vyhlásením vzdať práva na povinnú obhajobu. Toto vyhlásenie môže vziať späť. Úkony vykonané po výslovnom vyhlásení o vzdaní sa práva na povinnú obhajobu do späťvzatia tohto vyhlásenia sa nemusia opakovať.

Podľa § 40 ods. 1 Trestného poriadku ak obvinený nemá obhajcu v prípade, v ktorom ho musí mať, určí sa mu lehota na zvolenie obhajcu. Ak v tejto lehote nebude obhajca zvolený, musí mu byť obhajca bez meškania ustanovený. Obhajcu ustanoví v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie a v konaní pred súdom predseda senátu.

Podľa § 40 ods. 2 Trestného poriadku obvinenému, ktorý nemá dostatočné prostriedky na úhradu trov obhajoby a požiadava o ustanovenie obhajcu, je povinný v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie a v konaní pred súdom predseda senátu ustanoviť obhajcu z advokátov aj v prípade, že neexistujú dôvody povinnej obhajoby. Skutočnosť, že nemá dostatočné prostriedky, musí obvinený preukázať.

Z listinných dôkazov, ktoré sťažovateľ k svojej sťažnosti pripojil, ako aj z obsahu vyžiadaného spisového materiálu okresného súdu vyplýva, že sťažovateľ je stíhaný pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) a ods. 3 písm. b) Trestného zákona a zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 20 Trestného zákona. V sťažovateľovej trestnej veci nejde o konanie o obzvlášť závažnom zločine [§ 11 ods. 3 Trestného zákona v spojení § 37 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] ani o konanie proti mladistvému [§ 94 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 37 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku].

Sťažovateľ bol po predvedení pred sudcu pre prípravné konanie poučený o svojich právach, vrátane práva zvoliť si obhajcu, žiadať, aby bol vypočúvaný za účasti svojho obhajcu a o práve na bezplatnú obhajobu alebo na obhajobu za zníženú odmenu v zmysle § 34 Trestného poriadku pričom vyhlásil, že si obhajcu nezvolil ani neuplatňuje uvedené právo a nežiada, aby mu obhajca bol ustanovený. Následne vypovedal k predmetu obvinenia, k okolnostiam týkajúcim sa dôvodov väzby a zaujal stanovisko k návrhu prokurátora. Z obsahu jeho prednesu a vyjadrení zachytených v zápisnici okresného súdu o uvedenom procesnom úkone z 9. marca 2007 nevyplývajú skutočnosti zakladajúce pochybnosť o jeho spôsobilosti náležite sa obhajovať (§ 37 ods. 2 Trestného poriadku).

Po vyhlásení rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie o vzatí do väzby podal sťažovateľ sťažnosť uvedúc, že žiada o ustanovenie obhajcu súdom. Sudca pre prípravné konanie uznesením z toho istého dňa ustanovil sťažovateľovi podľa § 40 ods. 1 Trestného poriadku obhajcu konštatujúc, že vzatím do väzby vznikol u sťažovateľa dôvod povinnej obhajoby podľa § 37 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku.

Prihliadajúc k týmto skutočnostiam dospel ústavný súd k záveru, že postupom sudcu pre prípravné konanie pri výsluchu sťažovateľa 9. marca 2007 v súvislosti s návrhom prokurátora na jeho vzatie do väzby nebolo sťažovateľovi odňaté právo na obhajobu prostredníctvom obhajcu. Naopak, sťažovateľ uvedené právo, o ktorom bol poučený, nevyužil. Bezprostredne po vzniku zákonom ustanovených podmienok povinnej obhajoby podľa § 37 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku bol sťažovateľovi obhajca ustanovený (uznesením sudcu pre prípravné konanie sp. zn. Tp 15/07 z 9. marca 2007). V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že dôvod povinnej obhajoby podľa § 37 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku vzniká až v okamihu kumulatívneho splnenia oboch zákonných podmienok uvedených v označenom ustanovení, ktorými sú vznesenie obvinenia osobe podozrivej zo spáchania trestného činu a obmedzenie osobnej slobody takejto osoby väzbou, výkonom trestu odňatia slobody alebo umiestnením na pozorovanie v zdravotníckom ústave. V sťažovateľovom prípade boli uvedené zákonné podmienky týkajúce sa dôvodu povinnej obhajoby podľa § 37 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku splnené až okamihom rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie o vzatí sťažovateľa do väzby.

Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené skutočnosti nedomnieva, že by postup sudcu pre prípravné konanie pri výsluchu sťažovateľa 9. marca 2007 v súvislosti s návrhom prokurátora na jeho vzatie do väzby bol spôsobilý vyvolať porušenie vnútroštátneho právneho poriadku, a tým aj neústavnosť sťažovateľovej väzby a jej nekonformnosť s požiadavkou zákonnosti vyplývajúcou z čl. 17 ods. 2 ústavy a z čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 dohovoru.

V dôsledku uvedeného nemožno ani účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho uznesením č. k. 2 Tos 41/2007-253 z 18. júla 2007 kvalifikovať vo vzťahu k dôvodom, na základe ktorých namietal sťažovateľ v posudzovanom prípade porušenie svojich základných práv a slobôd, ako nezlučiteľné so sťažovateľom označenými článkami ústavy a dohovoru.

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

7. Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci (o žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok

V Košiciach 31. januára 2008